



Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.61/2025/11.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2026. január 16. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A kiskorú veszélyeztetésének büntette miatt Terhelt1 volt szerződéses tizedes vádlott ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsának 2025. május 12. napján kihirdetett Kb.III.19/2024/14. számú ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

[1] A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa a 2025. május 12. napján kihirdetett Kb.III.19/2024/14. számú ítéletével Terhelt1 volt szerződéses tizedes vádlottat bűnösnek mondta ki kiskorú veszélyeztetése büntetésében [Btk. 208. § (1) bekezdés], ezért 2 év, végrehajtásában 4 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre, lefokozásra és 3 évre az olyan foglalkozás gyakorlásától vagy egyéb tevékenységtől történő eltiltásra ítélte, amelynek keretében tizennyolcadik életévét be nem töltött személy nevelését, felügyeletét, gondozását, gyógykezelését végzi, illetve ilyen személlyel egyéb hatalmi vagy befolyási viszonyban áll. Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetésből – annak végrehajtása esetén – a büntetés kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. A vádlott szülői felügyeleti jogát a város1-ben, szül. adatok2 napján született gyermeke, kiskorú sértett1 sértett vonatkozásában megszüntette. Kötelezte a vádlottat 108.788 forint büntügyi költség megfizetésére.

[2] A katonai büntető eljárásra kijelölt ügyész az ítélet kihirdetésekor a jogorvoslati nyilatkozat megtételére három munkanap gondolkodási időt tartott fenn, majd az ítéletet tudomásul vette, míg a vádlott felmentéséért, védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a határozat hatályon kívül helyezéséért, harmadlagosan pedig enyhítés céljából fellebbezést jelentett be.

[3] A védő a fellebbezése írásbeli indokolásában a bejelentett fellebbezésének körét szűkítette. Elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését és új bíró kijelölése mellett az elsőfokú bíróság új eljárásra kötelezését indítványozta, mert álláspontja szerint a

megállapított tényállás teljes egészében felderítetlen, amelyet a másodfokú eljárásban nem lehet kiküszöbölni. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság megsértette a bizonyítás törvényességére vonatkozó rendelkezéseket, mivel a nyomozóhatóság által egy másik eljárásban kirendelt pszichológus szakértő vélemény jelen ügyben nem, illetve csak részben lett volna felhasználható, hiszen eltérő volt az ügy tárgya. Ehhez kapcsolódóan sérelmezte, hogy a vádlott állítását alátámasztó bizonyítékok nem lettek szakértői vizsgálat tárgyává téve. Sérelmezte továbbá a tanú9 tanúkénti meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítvány elutasítását, amelyhez kapcsolódóan felvetette a bírói elfoglaltság kérdését. Kifogásolta, hogy az elsőfokú ítélet az ő munkavégzésére vonatkozóan is személyeskedő megállapításokat tartalmaz. Másodlagosan a vádlottal szemben alkalmazott felfüggesztett börtönbüntetés jelentős enyhítésére tett indítványt.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.632/2025/2. számú átiratában kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a releváns bizonyítékokat megvizsgálta, azokat egyenként és együttesen értékelve részben mérlegeléssel állapította meg az ítéleti történeti tényállást, amely mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, így felülbírálatra alkalmas. Ere figyelemmel álláspontja szerint a védő fellebbezése az ítéltáblai eljárásban nem foghat helyt. Utalt rá, hogy az elsőfokú bíróság okszerű következtetést vont a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette a vád tárgyát tett cselekményt. A büntetés kiszabása körében hivatkozott arra, hogy az elsőfokú katonai tanács által alkalmazott felfüggesztett szabadságvesztés tartama tetтарыnyos, a próbaidő tartama pedig alkalmas a speciálprevenció elérésére, a kiszabott 3 év tartamú foglalkozástól eltiltás büntetéssel együtt. Kiemelte, hogy helyesen döntött az elsőfokú katonai tanács, amikor az időközben már leszerelt vádlottat lefokozással is sújtotta. A törvényi feltételek fennállása okán ugyancsak egyetértett a sértett vonatkozásában a vádlott szülői felügyeleti jogának megszüntetésével. Mivel nincs olyan, bírói értékelési körbe nem vont nyomatékos körülmény, amelyre alapítotтан a vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhíthető lenne, álláspontja szerint az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezése ugyancsak nem érhet célt. Mindezek alapján azt indítványozta, hogy a másodfokú katonai tanács az elsőfokú ítéletet – a lefokozás katonai – helyesen – büntetésként történő nevesítésével – a Be. 605. § (1) bekezdésének megfelelően hagyja helyben.

[5] A védő a másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a bejelentett fellebbezésének írásbeli indokolásában írtakat változatlanul fenntartott. Elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta, mivel álláspontja szerint a szakértő hiánya miatt nem bírálható felül az elsőfokú ítélet. Kiemelte, hogy a bizonyítandó tény bizonyításához szakértőt kell kirendelni, amelyet az elsőfokú bíróság elmulasztott. Érvelése szerint a más ügyben beszerzett szakértő véleményt azért nem lehetett volna figyelembe venni bizonyítékként, mert ott azt vizsgálták, hogy érte-e szexuális abúzus a kislányt. Ezzel szemben jelen ügyben a szakértőnek azt kellett volna vizsgálnia, hogy az adott videó mit tartalmaz, hogyan értelmezhető, volt-e manipuláció a vádlott részéről, és azt, hogy ennek a videónak az elkészítése veszélyeztette-e a kiskorú fejlődését. Ezzel összefüggésben azt is hangsúlyozta, hogy meg kellett volna újra vizsgálni az érintetteket, akár a kiskorút is. Érvelt azzal is, hogy álláspontja szerint a bíróság megfelelő tapasztalat és kompetencia hiányában tévesen következtetett arra, hogy manipulált volt a felvétel. A videófelvevételek elemzése kapcsán hangsúlyozta, hogy nem lehet manipulációval kapcsolatban szakértelem nélkül állást foglalni.

Rámutatott arra is, hogy a sértett édesanyjának vallomása sem lett volna felhasználható elfogultság okán, hiszen az ő felelőssége is felvetődhetett volna. Hivatkozott továbbá arra is, hogy nem lehet következtetni a vádlott vonatkozásában semmilyen olyan motívumra, hogy bosszúból követte el a cselekményt. Továbbra is fenntartotta bizonyítási indítványát tanú9 tanú kihallgatására vonatkozóan. A felmentéssel összefüggésben kiemelte, hogy egy kétéves gyermek nem foghatta fel, hogy körülötte mi történik, ezért álláspontja szerint amennyiben jelen állapotában, öt-hat éves korában kerülne sor a vizsgálatára, már megalapozottan lehetne arra következtetni, hogy érzelmi, erkölcsi, illetve szellemi fejlődésében bármilyen sérülés bekövetkezett-e. Érvélése szerint ez nem bizonyítható, ezért a vádlott felmentését kérte. Harmadlagos indítványa szerint mivel eltúlzottan súlyos az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés, és a vádlottat csak az a szándék vezette, hogy gyermekét megvédje, annak enyhítését tartotta indokoltnak.

[6] A vádlott és a védő által bejelentett fellebbezés tartalmára figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörűen bírálta felül. Ebből következően a másodfokú bíróság vizsgálta az ügyben az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[7] A védőnek az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására irányuló fellebbezése nem alapos.

[8] A fellebbviteli bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa eljárása során a perrendi szabályokat jórészt megtartotta. A Be. 499. § (2) bekezdésének megfelelően a törvényszék a vádirat kézbesítésétől számított három hónapon belül előkészítő ülést tartott, ahol a vádlott a tagadta a bűnösségét és nem mondott le a tárgyaláshoz való jogáról, ezért az elsőfokú bíróság tárgyalásra tért át. Ugyanakkor a 2025. január 27. napján megtartott tárgyalásról készült Kb.III.19/2024/11. számú jegyzőkönyv tanúsága szerint a tárgyalás megnyitása után az eljáró katonai bíró nyomban megengedte a védőnek, hogy kérdéseket intézzon a vádlotthoz, videófelvételt játsszon le a telefonján, amely felvételekre a vádlottat nyilatkoztatta, és csak ezt követően került sor arra, hogy az eljáró bíró kérdésére a vádlott az eddig tett vallomásait mindenben fenntartotta. Az eljáró katonai bíró megsértette a Be. 523. § (3) bekezdésében foglalt azon rendelkezést, hogy a vádlott a vádra vonatkozó vallomását összefüggően adhatja elő és a (4) bekezdésben írtakat is, miután a védő kérdéseket a bíróság tagjai, majd az ügyész után intézhetett volna a vádlotthoz. Annak ellenére, hogy nem történt meg a bíróság által a vádlott részletes kihallgatása, ugyanakkor a védő, illetve az ügyész a kérdezési jogát gyakorolhatta és – miután a vádlott az előkészítő ülésen megfelelően ki lett oktatva a Be. 185. § (1) bekezdésében foglalt jogaira –, így az elsőfokú katonai bíró ezen szokatlan tárgyalásvezetése nem valósított meg az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést. A Fővárosi Ítéltábla a felülvizsgálat során azt is megállapította, hogy a törvényszék a tárgyalás során a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat betartotta, a vádlott és védő az eljárásban törvényes jogait maradéktalanul gyakorolhatták, és az eljárásban résztvevő vádlott, tanúk és a szakértő figyelmeztetése a törvényi előírásoknak megfelelően történt. A védő perbeszédében elhangzottakra figyelemmel a másodfokú bíróság vizsgálta azt is, hogy az elsőfokú katonai bíró

jegyzőkönyvekben nyomon követhető tárgyalásvezetésében észlelhető-e olyan körülmény, amely a bíróság elfogultságára utal. Ennek megállapíthatósága esetén abszolút eljárási szabálysértés miatt ugyanis hatályon kívül kellene helyezni az elsőfokú ítéletet, mert kizárt bíró vett részt a tárgyaláson és hozott határozatot. A fellebbviteli bíróság azonban nem észlelt olyan körülményt, ami az eljáró bíró elfogultságára utalt volna. Az a tény, hogy a bizonyítási indítványokat elutasította, a rendes pervezetés keretébe illeszthető, és az elsőfokú katonai tanács álláspontját részletesen megindokolta mind a szakértő kirendelésére, mind pedig tanú9 tanú kihallgatására vonatkozó indítvány elutasítása tekintetében. A másodfokú bíróság tehát nem észlelt olyan abszolút vagy relatív szabálysértést, ami az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését megalapozta volna. Ugyanakkor észlelte a fellebbviteli bíróság, hogy az elsőfokú ítélet szerkesztése – a sorszámozott bekezdések hiányában – nem felel meg a bíróságok egységes iratkezelési szabályzatáról szóló 17/2014. (XII.23.) OBH utasítás (Beisz.) 27/A. § (13) előírásainak. Ezen igazgatási szabálysértés azonban az eljárás lefolytatására lényeges hatással nem volt.

[9] A perbíróság az ítéleti tényállást mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a törvényszék a tényállás maradéktalan tisztázására törekedett, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a fellelhető bizonyítékokat számba vette. Ennek keretében kihallgatta a vádlottat, aki a nyomozás során írásbeli vallomásával egyező tartalommal tett vallomást a tárgyaláson. Érdemi védekezése az volt, hogy ő nem manipulálta a kislányt, nem adott a szájába szavakat, továbbra is fenntartotta azt az álláspontját, hogy megtörtént az abúzus tanú9 részéről. A kislány magatartása és viselkedése miatt kereste fel a családsegítőt, és azért vette fel videóra többször a kislányát, hogy legyen bizonyíték a kezében. A vádlott védekezésének ellenőrzése és a tényállás tisztázása érdekében a törvényszék a tárgyaláson kihallgatta tanú6t, a vádlott édesanyját, aki a mentességi jogára történt figyelmeztetést követően vallomást tett, tanú1t, a sértett kislány édesanyját, tanú4ot, a sértett kislány nagynénjét, tanú5t, a nagymamát, tanú2 családsegítőt, tanú3 gyámügyi szakügyintézőt, tanú7 pszichológust, tanú8 óvónőt, továbbá meghallgatta meghallgatta szakértőtől igazságügyi pszichológus szakértőt, aki a nyomozás során előterjesztett írásbeli szakvéleményét változatlanul fenntartotta; továbbá lejátszotta a rendelkezésre álló videófelvevételeket és ismertette a releváns nyomozati iratokat, köztük a feljelentést, rendőri jelentést, a 09000/115/2022. bü. számú nyomozati iratokat, a pedagógiai jellemzést, a családjóléti szolgálat pszichológiai véleményét, környezettanulmányt, a szülői felügyeleti jog gyakorlása és kapcsolattartás körében született bírósági határozatot.

[10] A védői érveléssel ellentétben a másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, megvizsgált minden lehetséges és szükséges bizonyítékot, azokat egyenként és összességében értékelte és a logika szabályai szerint vonta le következtetéseit. A védő megalapozatlanság körében előterjesztett egyik kifogása az volt, hogy olyan szakértő járt el, aki egy másik ügyben volt kirendelt szakértő, a másik pedig, hogy tanú9 kihallgatása nem történt meg. A másodfokú katonai tanács a pertörténetet áttekintve megállapította, hogy a vádlott feljelentése alapján tanú9 ellen indított büntetőügyben keletkeztek az első iratok és került beszerzésre a pszichológus szakértői vélemény is. A szakértő az alapügyben vizsgálta a sértettet, a vádlottat, a sértett édesanyját, és ezek alapján vonta le következtetéseit és jutott arra a megállapításra, hogy „a gyermek vonatkozásában súlyos fokú érzelmi veszélyeztetés állapítható meg, de nem a feljelentésben szereplő cselekménnyel kapcsolatban, hanem az apa fokozott befolyásolása

által. Amennyiben az apa ezen manipulatív tevékenységét nem adja fel, az súlyos személyiségbeli torzulásokhoz fog vezetni. Ennek előjelei már mutatkoznak.” E megállapítás alapján indult a jelen büntetőeljárás a vádlottal szemben. Lényegét tekintve a szakértő azt állapította meg, hogy abúzus nem történt, erről az oldalról veszélyeztetés nem állapítható meg, ugyanakkor a kiskorút éppen az veszélyeztette, hogy az édesapja vele szemben milyen magatartást tanúsított. Ilyen esetben, amikor gyermekkorú sértettéről van szó, a büntetőeljárás során a sértett legnagyobb kíméletével kell eljárni, csak legvégső esetben kerülhet sor arra, hogy a bíróság ismételten elrendelje a szakértői vizsgálatát, hiszen azáltal ismételten sérülhet a személyi integritása. Tehát a másodfokú bíróság nem látta megalapozottnak a védő azon hivatkozását, hogy más szempontokat kellett volna figyelembe venni a sértett vizsgálatakor. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint az igazságügyi gyermek szakpszichológus szakértő minden részére feltett kérdésben megalapozottan tudott állást foglalni, szakértői véleménye a Be. 167. § (1) bekezdése alapján aggálymentesen volt felhasználható bizonyítékként.

[11] tanú9 kihallgatásával összefüggésben pedig a fellebbviteli bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, hiszen itt a vád tárgya az volt, hogy a vádlott tanúsított-e olyan magatartást, ami a kiskorú szellemi, erkölcsi fejlődését veszélyeztette. Helyesen utalt arra a perbíróság, hogy tanú9 valóban nem bírt semmiféle kompetenciával, nem volt szükség az ő kihallgatására. Ezzel összefüggésben megjegyzi a fellebbviteli bíróság, hogy a jelen eljárásban nincs lehetőség arra, hogy esetlegesen tanú9nak a büntetőjogi felelőssége körében vizsgálódjon a bíróság. A vádlottal szembeni vádemelés időpontjában ez már a hatóság által teljesen kizártnak volt tekinthető, és csak a vádlott büntetőjogi felelősségét kellett vizsgálni. Mindezek alapján a fellebbviteli bíróság elutasította a védő által ismételten előterjesztett bizonyítási indítványt.

[12] Az elsőfokú bíróság ítélete 4. oldal 3. bekezdésében taxálta a bizonyítékokat, a 4. oldal 4. bekezdésétől 10. oldal közepéig egyenként és összességében értékelte azokat. A törvényszék a vádlott védekezésére figyelemmel logikus érveléssel meggyőző indokát adta annak, hogy mely megfontolások és mérlegelési szempontok alapján vetette el a vádlott bűnösséget tagadó védekezését, a tényállást miért tanú1, tanú2, tanú3, tanú4, tanú5, tanú7 és tanú8 tanúk vallomására, a vádlott által tett feljelentésre, a szexuális erőszak tárgyában indult nyomozást megszüntető határozatra, a rendőri jelentésekre és különösen az igazságügyi pszichológus szakértői véleményre alapította. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a logika szabályainak megfelelően adott számot arról, hogy a vádlott milyen érdekek mentén járt el, hogyan készültek a videófelvételek, és a szakértői vélemény alapján megalapozottan lehetett abban a körben állást foglalni, hogy a vádlott magatartása a gyermeke fejlődését veszélyeztette. Az elsőfokú bíróság tehát mérlegelési jogkörében eljárva ítélete 2. oldal utolsó bekezdésétől a 3. oldal végéig marasztaló történeti tényállást állapított meg.

[13] A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás tehát megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta.

[14] A vádlott és a védő eltérő tényállás megállapítására és felmentésre irányuló fellebbezése nem vezethetett eredményre.

[15] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A vádlott és a védő fellebbezésében új tényre, új bizonyítékra nem hivatkozott, ezért a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül eltérő tényállás megállapítására irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett. Az elsőfokú bíróság a ténybíróság, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összehatásban értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa. Az ítéltábla álláspontja szerint a törvényszék e kötelezettségének eleget tett.

[16] Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú katonai tanács okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére és helyes a cselekmény jogi minősítése is.

[17] A vádlott azzal a magatartásával, hogy több alkalommal a 3 éves kislányát a kapcsolattartások alkalmával – a volt élettársa gyermeknevelésre való alkalmatlanságának igazolására és hogy az édesanyja élettársa, tanú9 ne lehessen kiskorú sértett1 sértett közelében – manipulatív módon arra vette rá, hogy valótlan állításokat közöljön a tanú9 részéről vele meg nem történt szexuális bántalmazásról és ezzel veszélyeztette gyermeke érzelmi fejlődését, megvalósította a Btk. 208. § (1) bekezdésébe ütköző kiskorú veszélyeztetése büntettének törvényi tényállási elemeit. A másodfokú katonai tanács a törvényszék által a minősítés körében kifejtetteket azzal a kiegészítéssel osztotta, hogy a vádlott elkövetéskori egyenes szándéka szülői-nevelői kötelezettsége súlyos megszegésére, míg eventuais szándéka e kötelezettségsgző magatartása eredményeként a kiskorú gyermeke erkölcsi, érzelmi fejlődése veszélyeztetésére terjedt ki.

[18] A vádlott védőjének az enyhítésre irányuló fellebbezése nem alapos.

[19] A törvényszék ítélete 10. oldalának utolsó és a 11. oldal első két bekezdésében helytállóan tárta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket. A kiskorú veszélyeztetésének büntettét a Btk. egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni. A Btk. 80. § (2) bekezdése szerint határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke az irányadó, ami a jelen ügyben 3 év. A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem tévedett a törvényszék, amikor a vádlott tekintetében fennálló enyhítő körülmények súlyára – büntetlen előéletére, jelentős időmúlásra – figyelemmel szabott ki a törvényi minimumot meghaladó, azonban a középértéket el nem érő tartamú, a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja szerinti 2 év

börtönbüntetést, amelynek végrehajtását a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdésének megfelelően 4 év próbaidőre felfüggesztette.

[20] Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban is, hogy a vádlott előzetes mentesítésre nem érdemes. Az érdemességet megalapozhatják a büntetés kiszabása körében már értékelt, és a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését alátámasztó körülmények (BJD8779., BH1984.480.), a felfüggesztés feltételeinek fennállása azonban önmagában még nem jelenti az érdemesség meglétét, az előzetes mentesítés egy további kedvezményt jelent. Az érdemesség vizsgálata során a bűncselekmény tárgyi súlyát, a bűnösség fokát, az elkövetés körülményeit és indítékát, az elkövető személyiségét, életvezetését, az elkövetés és az eltelt idő közötti magatartását, az okozott sérelem jóvátételét és a sértetti közrehatást egybevetve kell állást foglalni [BJD 9986., BH 1983.22.]. A fellebbviteli bíróság megállapította, hogy a vádlott az előzetes mentesítésre nem érdemes, hiszen jelentős tárgyi súlyú bűncselekményt követett el, amelynek motivációja az volt, hogy koholt bizonyítékok alapján elítéltesse tanúját és ehhez 3 éves kislányát használta eszközként, veszélyeztetve az általa óvandó gyermek fejlődését, amely erkölcsileg is elítélendő.

[21] Az elsőfokú katonai tanács helytállóan ismerte fel, hogy a vádlott – időközbeni leszerelésétől függetlenül – méltatlan a rendfokozat viselésére, ezért őt a Btk. 135. § (1) bekezdés a) pontja és a Btk. 137. § (2) bekezdése alapján katonai – helyesen – büntetésül törvényesen fokozta le.

[22] A törvényszék – a törvény kötelező rendelkezése folytán – a Btk. 52. § (4) bekezdése törvényesen rendelkezett a foglalkozástól eltiltásról és annak tartamáról, az ítéltábla sem állapított meg olyan különös méltánylást érdemlő körülményt, amely alapján azt mellőzhette volna.

[23] A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint a felfüggesztett szabadságvesztés, a katonai büntetés és a foglalkozástól eltiltás büntetés igazodik a vádlott által elkövetett cselekmény tárgyi súlyához, a vádlott bűnössége fokához, az eddigi életvezetéséhez, a bűncselekmény elkövetésének motívumához, és az időmúlásra is figyelemmel alkalmas vele szemben a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok, különösen az egyéni visszatartás elérésére, ezért a büntetés enyhítését célzó védői fellebbezés eredményre nem vezethetett.

[24] Mivel a bíróság a vádlottat gyermekének sérelmére elkövetett szándékos bűncselekményben bűnösnek mondta ki, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 4:191. § (1) bekezdése és a Be. 572. § (1) bekezdése alapján törvényesen szüntette meg Terhelt1 volt szerződéses tizedes szülői felügyeleti jogát gyermeke, a szül. adatok2 napján született, kiskorú sértett1 vonatkozásában.

[25] A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsának egyéb – a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetére a feltételes szabadágra bocsátásra és a bűnügyi költségre vonatkozó – rendelkezései is törvényesek, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet – helyes indokai alapján – teljeskörűen helybenhagyta.

[26] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 599. § (1) bekezdésén és a Be. 605. § (1) és (4) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2026. január 16.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva hb. ezredes s.k.
előadó bíró

Dr. Belovai Henriette hb. százados s.k.
bíró

A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa Kb.III.19/2024/14. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.61/2025/11. számú végzése folytán 2026. január 16. napján jogerőre emelkedett és a szabadságvesztés kivételével végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2026. január 16.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke